

ALGEMEEN JAARVERSLAG 2005

VVAB dertig jaar

Het afgelopen verenigingsjaar bestond de vereniging dertig jaar. Het was ook het eerste jaar zonder de op 23 maart 2005 overleden oprichter en inspirator van onze vereniging, Geurt Brinkgreve. Op de verjaardag van Amsterdam – 27 oktober –, die wij voortaan elk jaar vieren, memoreerden wij op een feestelijke bijeenkomst in het Bethaniënklooster tevens het dertigjarige bestaan van onze vereniging. Een aantal oud-bestuursleden voerden het woord en de vereniging werd met haar dertigjarig bestaan gefeliciteerd door Guido Frankfurter (D66) namens het stadsdeelbestuur. Tot slot hield de voorzitter een lezing over de restauraties van Geurt Brinkgreve. In die lezing werd met lichtbeelden getoond dat de mooiste restauraties in de beginperiode van de herstelbeweging tevens de meest ingrijpende waren: het bouwkundige verval was zover voortgeschreden dat herbouw van de versleten woonhuismonumenten meestal onvermijdelijk was. Vele van deze gerestaureerde panden staan thans nog gewoon op de monumentenlijst – je moet erop gewezen worden dat ze herbouwd zijn.

Monumentenlijst ter discussie

Het is niet uitgesloten dat de herbouwde monumentenpanden alsnog van de monumentenlijst geschrapt worden, want de Raad voor Cultuur wil een kleinere monumentenlijst bestaande uit een postzegelverzameling van gave kunsthistorisch belangrijke voorbeelden. Het valt te verwachten dat vele monumenteneigenaren zich op juridische wijze zullen verzetten, dus of er van dat streven iets terecht zal komen is zeer de vraag. Van onze vereniging wordt verwacht dat zij opkomt voor de vele gerestaureerde en geheel of gedeeltelijke herbouwde woonhuismonumenten, zonder welke de Amsterdamse binnenstad haar karakter zou verliezen en zeker niet in aanmerking was gekomen voor de status van 'beschermde stadsgezicht'.

Naar aanleiding van de voorgenomen sloop van een Van Houten monument in de Rozenstraat – met het argument dat het een 'vanwege-monument' zou zijn en dus geen 'echt' monument, omdat de geveltop afkomstig is van een ander ooit gesloopt pand – heeft de vereniging zich het lot van de Van Houten monumenten aangetrokken. Naar het oordeel van de vereniging vormen de in de jaren dertig met hergebruik van oude geveltoppen gebouwde woonhuizen een belangrijk hoofdstuk in zowel de architectuurgeschiedenis van Amsterdam als de geschiedenis van de restauratie van de binnenstad. Het voorbeeld van Van Houten heeft na de oorlog navolging gekregen. De NV Stadsherstel, maar ook de Stichting Diogenes, heeft vele geveltoppen in het stadsbeeld teruggebracht – op vaak vanaf de grond opnieuw opgebouwde woonhuizen die inmiddels een belangrijke rol vervullen in het stadsgezicht. De laatste herplaatsing vond begin dit jaar plaats op de achtergevel van Warmoesstraat 18, aan het natte Damrak. Dit pand kwam, na overleg van de vereniging met het stadsdeel, op de gemeentelijke monumentenlijst.

Vele actiepunten

Het afgelopen jaar heeft de vereniging actie ondernomen op vele terreinen. Het is onmogelijk compleet te zijn – op de bestuursvergaderingen hebben vele onderwerpen de revue gepasseerd. Op niet alle discussies volgde actie. Vaak bleef actie beperkt tot het schrijven van een brief of een zienswijze, soms volgde een vaak tijdrovende lobby. We noemen hier de belangrijkste onderwerpen van dit verslagjaar.

Hoogbouw

De vereniging heeft dit verslagjaar een aantal hoogbouwplannen ter discussie gesteld. Of we ook werkelijk dergelijke megaprojecten kunnen tegenhouden is zeer de vraag, want er zijn grote financiële belangen mee gemoeid. Maar wij blijven de gemeentelijke en deelstedelijke plannenmakers kritisch

Doelstelling:

Het bevorderen van een goed woon- en werkklimaat in de gemeente Amsterdam, in het bijzonder in de binnenstad, het ondernemen of stimuleren van activiteiten gericht op behoud en herstel van de historische bebouwing en het stedenbouwkundig karakter alsmede het verbreden van de kennis van Amsterdam.

volgen, omdat in onze mening te weinig rekening wordt gehouden met de gevolgen van hoogbouw voor de historische binnenstad. Het gaat doorgaans om adhoc-beslissingen, die voortvloeien uit toevallige mogelijkheden van de beschikbaarheid van grond of de gevoelde noodzaak de kosten van de te duur ingekochte grond terug te verdienen, zoals het geval is bij het voormalige Shell-terrein aan de noordelijke IJ-oever. Van een stedenbouwkundige visie op het karakter van de stad en een fundamenteel inzicht waar wel en waar geen hoogbouw aan het stedelijk weefsel kan worden toegevoegd, is hoegenaamd geen sprake.

De vereniging heeft kritisch gereageerd op de beleidsnota Hoogbouw. De grens waar een Hoogte Effect Rapportage (HER) nodig is wordt buiten de binnenstad verhoogd van 30 naar 60 meter. Dat is een risico voor de binnenstad omdat het beschermd stadsgezicht geen bufferzone kent – in tegenstelling tot de UNESCO kent de Monumentenwet 1988 dat begrip niet. De vereniging heeft kritisch gereageerd op het SPVE Houthavens waar sprake is van een hoogbouwtoeren van 70 m op de Pontsteiger, dichtbij de binnenstad. De vereniging heeft commentaar geleverd op het SPVE Teleport waar de gemeente een hoogteaccent van maar liefst 210 m mogelijk wil maken – een comeback van de Larmagtoren. Een dergelijke megatoren zou op straatniveau zelfs boven de gevelwanden van de Heren-, Keizers- en Prinsengracht uitsteken. De toren is vergelijkbaar met de even hoge Tour Montparnasse in Parijs. Na de bouw van deze toren besloot Parijs de hoogbouw te reguleren door zonering.

Tenslotte hebben wij in een zienswijze betrekking hebbende op het bestemmingsplan Overhoeks bezwaar gemaakt tegen de komst van een aantal woontorens van maximaal 110 m op het Shell-terrein, achter de Shell-toren die zelf 'slechts' 75 m hoog is. Deze megatoren zullen o.a. te zien zijn vanaf het Singel en de Geldersekafe.

Amsterdam is een stad op menselijke schaal die relatief weinig hoogbouw kent. Er is een trend van steeds hogere nieuwbouw, op steeds kortere afstand tot de binnenstad. De vereniging vindt dat daarbij elementaire regels van goede stedenbouw worden geschonden en dat een stedenbouwkundige traditie van Berlage naar Jacoba Mulder te grabbel wordt gegoooid. Veel mensen in Amsterdam lijken verblind door de dynamiek van een dergelijke ontwikkeling en zien de gevaren niet voor datgene wat van werkelijke waarde is – de Amsterdamse binnenstad. De VVAB kan dergelijke ontwikkelingen niet op eigen kracht tegenhouden of bijsturen. Het is vooral onze taak bij te dragen aan een discussie daarover, met de bedoeling in Amsterdam te komen tot een stedenbouwkundige visie wat wel en wat niet toelaatbaar is. Die discussie moet eigenlijk nog beginnen.

Welstandsnota

In het stadsdeel zelf zijn belangrijke stappen vooruit gezet in de bescherming van de bijzondere waarden van de binnenstad. De nieuwe Welstandsnota is dit verslagjaar voor het eerst geëvalueerd en de vereniging is gevraagd in een vroegtijdig stadium te reageren. Wij zijn gematigd positief over de Welstandsnota. De nota is heel gedetailleerd, maar desondanks gaat het niet altijd goed. Soms wordt over bouwplannen zo lang in de Commissie voor Welstand en Monumenten gepraat, dat het resultaat een slecht compromis is dat eigenlijk niet aan de intentie van de nota voldoet. Soms blijken ondanks de gedetailleerdheid de criteria toch niet goed toepasbaar op de concrete situatie. Steeds opnieuw moet worden bezien of de criteria in de veelvormige praktijk voldoen. Zonodig moeten zij worden gedifferentieerd of aangescherpt. De commissie moet daarom ruimte krijgen voor een systematische analyse en evaluatie op basis waarvan het bestuur kan besluiten de welstandsnota bij te stellen.

In dat kader hebben wij bijvoorbeeld aandacht gevraagd voor het toenemende gebruik van zink als dakbedekking, terwijl dakpannen in de binnenstad zijn te prefereren. Ook hebben wij gevraagd om in bepaalde situaties aanvullend een bebouwingsleidraad door het bestuur te laten vaststellen om meer richting te geven aan de beoordeling van samenhangende bouwinitiatieven.

Een voorbeeld van een bouwplan dat in strijd is met de criteria van de Welstandsnota en eindelijk toch is goedgekeurd is de 'Nieuwe Wetering' in de Nieuwe Weteringstraat / 3de Weteringdwarsstraat. De vereniging heeft tegen dit bouwplan formeel bezwaar gemaakt.

De **reclame** vormt een apart onderdeel van de Welstandsnota. De vereniging had scherpe kritiek op het toestaan van steigerdoekreclame. Het toestaan van deze monsterlijke reclames vormt een uitzondering op de behoorlijk aangescherpte reclameregels, waar we wel positief over waren. We hadden vooral bezwaren tegen de steigerdoekreclame, vanwege de negatieve invloed op de kwaliteit van de openbare ruimte. Maar er was nog een reden om tegen de steigerdoekreclame te waarschuwen: het stadsdeel verlaagt zichzelf tot een exploitant op reclamegebied door mee te verdienen aan deze reclamevorm, hetgeen in onze mening uiterst onzuiver is omdat het stadsdeel zelf geacht wordt de reclamewildgroei in de binnenstad tegen te gaan. Samen met het Wijkcentrum d'Oude Stadt organiseerden wij op 3 maart 2006 een verkiezingsdebat over de openbare ruimte – 'De openbare ruimte is van ons allemaal, of toch gewoon te koop?' –, waar belangrijke toezeggingen over de steigerdoekreclame werden gedaan. De volgende periode zal leren of wij hier resultaten hebben weten te boeken.

Openbare ruimte

Op 15 februari 2006 gaven stadsdeelwethouder Guido Frankfurter en stedelijk ontwerper Simon Sprietsma op een informele bijeenkomst tijdens een VVAB-borrel in 'Arti et Amicitiae' informatie aan onze leden over de herinrichting van het Damrak en Rokin ná de aanleg van de NZ/lijn, vooruitlopend op het voor inspraak vrijgeven van de inrichtingsplannen. Dat geeft ons een informatievoorsprong die wij kunnen benutten om zelf ook alvast na te denken over deze herinrichting. Het grootste probleem is echter het geld: vooralsnog ontbreken de benodigde financiële middelen om deze hoofdstraat de kwaliteitsverbetering te geven die recht doet aan haar status als de belangrijkste entree van de binnenstad. Typerend voor de belangrijke positie die de vereniging tegenwoordig heeft, was de grote hoeveelheid deelraadsleden die op deze bijeenkomst aanwezig waren.

Verreweg het belangrijkste resultaat in de openbare ruimte in het afgelopen jaar was de historische beslissing van de deelraad op 26 januari 2006 om op de belangrijkste grachten van de Amsterdamse binnenstad kroonlantaarns te gaan plaatsen. Een voorstel van het Kroonlantaarncomité en onze vereniging – de zogenaamde 'variant B3' – werd met slechts een kleine wijziging door de deelraad overgenomen. Het is een belangrijk resultaat van een strijd die acht jaar heeft geduurd. Al op 13 februari werden de eerste nieuwe kroonlantaarns geplaatst, op de Reguliersgracht tussen Prinsengracht en Falckstraat. Dat is niet zonder symbolische betekenis, omdat deze gracht in 1901 bijna werd gedempt.

Opengraven van grachten

Dat brengt ons bij het onderwerp van het water. De vereniging heeft na de in een het vorige jaarverslag beschreven strijd rond het opengraven van een gracht in de Jordaan in deze verslagperiode geen actieve bemoeienis meer gehad met deze strijd. De bewoners namen het van ons over: twee buurtcomités werden gevormd: het Comité 'VijzelGRACHT – Entree met kracht' en recent het Comité Burgerinitiatief ElandsGRACHT. De strijd rond het opengraven moet gedragen worden door de mensen uit de buurten zelf.

De vereniging heeft de actie van de Vijzelgrachtbewoners gesteund met een adhesiebetuiging, terwijl de voorzitter de buurtcomités moreel heeft bijgestaan, als dat nodig was.

Zo was de vereniging aanwezig bij de commissievergadering waar het Vijzelgrachtplan strandde op de bereidheid van de gemeenteraad om de benodigde financiën ter beschikking te stellen. Aan verenigingslid Huib Tilanus, de voorzitter van het buurtcomité, heeft het niet gelegen – zijn pleidooi voor het opengraven was helder en krachtig. Wethouder Mark van der Horst (VVD) vatte de besluitvorming goed samen in de woorden: "Een mooi plan, maar we hebben er geen geld voor over". Hij waste zelf zijn handen in onschuld: "Ik doe wat de Raad besluit. Als u een roze olifant wilt, krijgt u die". Op de gemeenteraadsvergadering van 1 februari 2006 sneuvelde het plan om de Vijzelgracht weer open te graven. Door die beslissing zal de Vijzelgracht nooit meer opengaan, want als het metrostation volgens de oorspronkelijke plannen wordt afgebouwd, zal dat nooit meer kunnen. Dat is eeuwig zonde – een herhaling van de historische vergissing over het niet opengraven van het Rokin in 1999.

Op het eerste gezicht lijkt er de laatste jaren weinig bereikt op dit terrein. Bij nadere beschouwing blijkt dat het onderwerp hoog op de politieke agenda is gekomen én gebleven. Niet dempen, maar opengraven is het parool van onze tijd geworden, een ontwikkeling die door de bijzondere eisen van de ééntonwintigste eeuw nog aan kracht zal winnen. Voor de vereniging gaat het daarbij om een concrete uitwerking van onze doelstelling van herstel van de stedenbouwkundige structuur van de Amsterdamse binnenstad, waarin het water de hoofdrol speelt.

Visie op het water

De vereniging heeft in dit verslagjaar belangrijke resultaten weten te bereiken ten aanzien van de problematiek van het water als openbare ruimte. De vele activiteiten van de vereniging – in het bijzonder de Werkgroep Water – op dat terrein hebben bijgedragen aan een belangrijke koerswijziging in het overheidsbeleid ten aanzien van het water. De eerste versie van de Visie op het Water van het stadsdeel stelde een juiste diagnose van het probleem, maar paste het verkeerde recept toe: de verplaatsing van woonboten op onaanvaardbare locaties naar nu nog lege plaatsen in hetzelfde gebied.

Op 21 mei 2005 vond een extra ledenvergadering van onze vereniging plaats over het water, voorgezeten door de voorzitter van de Werkgroep Water, Minne Dijkstra. De vereniging verspreidde daarna een pamflet op de grachten dat door sommigen als zeer opruiend werd gezien. Het gevolg was in ieder geval een zeer massale opkomst in het stadhuis waar een inspraakavond over het waterbeleid zou plaatsvinden. De avond ging wegens te grote opkomst niet door. Daarop werd door het stadsdeel de hele Westerkerk afgehuurd, voor een inspraakavond op 7 juni 2005. Op deze massaal bezochte avond lieten de walbewoners voor het eerst van zich horen – een nieuw gegeven omdat tot nu toe de woonbootbewoners de inspraakavonden overheersten en daarmee de politiek

naar hun hand konden zetten. De vereniging kon in deze verslagperiode een aantal belangrijke agendapunten op dit beleidsterrein politiek verzilveren. De nota Visie op het Water werd drastisch aangepast. Verplaatsingen binnen het gebied van de zeventiende-eeuwse hoofdgrachten – het zogenaamde UNESCO-kerngebied – bleven achterwege, terwijl tegelijkertijd de noodzaak voor verplaatsing van woonboten op nautisch onaanvaardbare locaties overeind bleef. Door geldgebrek kwam een saneringsfonds niet van de grond. Maar voor het eerst sprak de deelraad zich wel duidelijk uit tegen de motie-Spit – de gestructureerde groei van het aantal woonboten – in de Amsterdamse binnenstad. Bovendien zal het bestaande uitsterfbeleid van woonarken in de toekomst beter geëffectueerd kunnen worden door strengere welstandseisen en vervangingsregels. De discussie daarover zal de volgende periode wat betreft het water beheersen.

Nieuwe Monumentenverordening

De vereniging heeft middels een zienswijze en door in te spreken op de commissievergadering invloed uitgeoefend op de besluitvorming rond de nieuwe Monumentenverordening van het stadsdeel Centrum. Het stadsdeel had ervoor gekozen geen voorbeschermingsregiem voor gemeentelijke monumenten in te stellen, hetgeen door de vereniging werd betreurd. Wethouder Frankfurter stelde als alternatief de spoedprocedure voor: binnen 48 uur kan een bedreigd monument op de gemeentelijke lijst worden geplaatst. De vereniging bepleitte bij de deelraad een kleine, maar niet onbelangrijke wijziging van de Monumentenverordening: ook belanghebbenden als onze vereniging kunnen formeel verzoeken om aanwijzing en om toepassing van de spoedprocedure. Dit is expliciet opgenomen in het nieuwe derde lid van artikel 3.

Een ander punt was het opnemen van herbouwde ingestorte of afgebrande monumenten, die van de Rijkslijst worden afgevoerd, op de gemeentelijke lijst. Dit onderwerp is nog volop in discussie, zoals ook al bleek bij de inleiding van dit jaarverslag.

Nieuw Monumentenbeleid

Daarmee komen we terug op het onderwerp waarmee dit jaarverslag begon: het nieuwe Monumentenbeleid. De brief die staatssecretaris Medy van der Laan aan de vereniging schreef, was een belangrijk onderwerp van discussie in het bestuur. Uit die brief, gedateerd 17 mei 2005, bleek nog eens duidelijk dat het nieuwe Monumentenbeleid zich vrijwel geheel op onderhoud richt om de noodzaak tot restauratie in de toekomst zoveel mogelijk te beperken. De gevolgen van het nieuwe beleid voor de restaurerende instellingen is groot: deze worden gereduceerd tot behorende in plaats van restaurerende instellingen. Beslissingen daarover worden door het Rijk genomen en het ligt niet direct op onze weg in Den Haag actie te ondernemen. Wij gaan ervan uit dat landelijke organisaties als de Bond Heemschut en koepels als het Behouden Huis en het Nationaal Contact Monumenten dat, mede namens ons, zullen doen. De vereniging is echter van mening dat ook het Amsterdam Overleg hierin een rol dient te spelen en heeft om die reden dat overlegorgaan, dat het laatste jaar een sluimerend bestaan leidde, nieuw leven ingeblazen.

Heien in de binnenstad

Naar aanleiding van schade aan monumenten ten gevolge van enkele recente walmuurvernieuwingen in de binnenstad heeft de vereniging een heispecialist opdracht gegeven tot het doen van een onderzoek. Hieruit is gebleken dat heien op de eerste in plaats van de tweede zandlaag tot de mogelijkheden behoort en minder risico op schade aan monumenten geeft. Het onderzoek is aangeboden aan het stadsdeel. Het onderzoek toont overigens opnieuw aan dat het moderne verkeer in de binnenstad problemen met zich mee brengt voor het behoud van onze monumentenstad – dat is geen nieuws, maar het onderzoek drukt ons met de neus opnieuw op de feiten. De vereniging zal er niet aan ontkomen in de komende periode moeilijke keuzes op dit terrein te maken, willen wij onze monumentenstad in stand houden. Discussie daarover is al veel te lang uitgesteld, uit vrees dat wij er wellicht niet uitkomen. In het komende verenigingsjaar zal er voor dat onderwerp meer aandacht moeten komen.

Heritage Center

De vereniging heeft in dit verslagjaar, samen met de Stichting Amsterdam Monumentenstad, de komst van een 'Heritage Center' in de Amsterdamse binnenstad bepleit. Daaronder verstaan wij een informatiecentrum in verband met de komende aanwijzing van de zeventiende-eeuwse grachtengordel op de Werelderfgoedlijst van de UNESCO (te verwachten in 2008) – die in het zeventiende-eeuwse Huis met de Hoofden bijzonder goed op haar plaats zou zijn. Het stadsdeel heeft in het kader van haar Cultuurnota toegezegd de mogelijkheid van een dergelijk centrum te gaan onderzoeken. De voorgestelde vestiging van het centrum in het Huis met de Hoofden is door de verkoop van dit belangrijke monumentenpad in ieder geval van de baan. De vereniging zal, samen met andere erfgoedorganisaties in Amsterdam hierover blijven pleiten, op een nog te zoeken geschikte locatie. De door Stadsherstel te herbouwen Haringpakkerstoren zou wellicht een mogelijkheid zijn?

De organisatie

Dat brengt ons tot slot bij de toestand van onze vereniging zelf. Die bloeit als nooit tevoren. En dat brengt op zichzelf weer nieuwe problemen met zich mee, omdat er grenzen zijn aan wat je van vrijwilligers kunt vragen. Het afgelopen verenigingsjaar was een enerverend jaar, niet allen vanwege de vele actiepunten, maar ook vanwege een discussie over de organisatie. Een door het bestuur ingestelde **Commissie Functioneren**, bestaande uit Hendrik Kaptein, Lieke Melkert, Herman Pinkse en Walther Schoonenberg, was niet bij machte tot een eensluidend advies te komen en gaf haar opdracht aan het bestuur terug. Het belangrijkste meningsverschil ging over de vraag of onze vereniging – een vrijwilligersorganisatie – dient te ‘professionaliseren’ en zo ja, of dat op dit moment mogelijk is. De hoeveelheid onderwerpen die in het bestuur ter tafel kwamen, was zo drastisch toegenomen, dat de beschikbare vergadertijd slechts toereikend zou zijn met een goede voorbereiding van de bestuursvergaderingen. In de wekelijkse vergaderingen van het Dagelijks Bestuur werden ook veel onderwerpen afgehandeld. Op de achtergrond ging het daarbij ook om de positie van het bestuur in de vereniging en in relatie tot de werkgroepen en de redactie. Helaas bleek het in de commissie niet mogelijk de persoonlijke en de zakelijke opvattingen op een lijn te krijgen. Toen Walther te kennen gaf dat hij niet met de commissie verder wilde, kondigden Lieke en Herman aan hun lidmaatschap van het bestuur op de komende ledenvergadering te zullen beëindigen. Hendrik moest onverwacht door een verandering in zijn werkomstandigheden zijn bestuurslidmaatschap per 1 januari beëindigen. Het gevolg was dat er nieuwe bestuursleden moesten worden gevonden. Het bestuur stelt de ledenvergadering voor twee nieuwe bestuursleden te benoemen: Els Agtsteribbe en Carmen Flagiello. Els Agtsteribbe was voorzitter van de opgeheven Amsterdamse Raad voor de Monumentenzorg (ARM) en beschikt als voormalig raadslid voor de PvdA over een belangrijk netwerk in het Amsterdamse. Carmen Flagiello is archeologe en speelt een belangrijke rol in de Ledenwerf- en Excursiecommissie, waarover beneden meer. Tevens wordt voorgesteld Els te benoemen tot voorzitter, waarna de huidige voorzitter secretaris zal worden. Een onderling af te spreken werkverdeling tussen voorzitter en secretaris zal moeten leiden tot een goed functionerend Dagelijks Bestuur dat de kern vormt van een actief bestuur. Met deze nieuwe bestuursamenstelling breekt voor de vereniging een nieuwe periode aan.

Een andere belangrijke personele beslissing was de aanstelling van een **nieuwe hoofdredacteur** voor ‘Binnenstad’. Redactielid Frans Heddema had na het overlijden van Geurt Brinkgreve het hoofdredacteurschap tijdelijk op zich genomen. Het bestuur vond het bestuurs- en redactielid Vincent van Rossem, werkzaam als architectuurhistoricus op het Bureau Monumenten & Archeologie, bereid deze belangrijke functie op zich te nemen. De benoeming is gebeurd op voordracht van de redactie. Zowel in het bestuur als in de redactie ging aan de benoeming een discussie over de plaats van ‘Binnenstad’ in de vereniging en het opstellen van een profiel voor een nieuwe hoofdredacteur vooraf. De feitelijke gang van zaken werd formeel bekrachtigd: de redactie van ‘Binnenstad’ bepaalt autonoom de inhoud van het verenigingsblad, maar de hoofdredacteur overlegt met het bestuur als hij dat nodig acht en het bestuur kan ruimte in het blad claimen voor verenigingsmededelingen.

De **Werkgroep Waakhond** was ook het afgelopen jaar onder de deskundige leiding van Herman Pinkse buitengewoon actief. Er werden 80 zienswijzen ingediend die twee keer werden vervolgd door een formeel bezwaarschrift. Zo is een bezwaar gemaakt tegen de doorsnijding van een tongewelf in de Gasthuisgang aan de Oude Turfmarkt door de UvA. Meer hierover in het afzonderlijke verslag.

De **Werkgroep Water** was ook het afgelopen jaar vooral op beleidsmatig terrein en heeft een belangrijke rol gespeeld in het formuleren van het verenigingsbeleid ten aanzien van het water. De Werkgroep constateerde echter dat er een afzonderlijke persoon nodig zou zijn voor het bekijken van de aanvragen voor vervangings- en verbouwingsvergunningen van woonboten. Het bestuur heeft werkgroep lid Willem Bank bereid gevonden deze rol als Waagans op zich te nemen.

De **Ledenwerf- en Excursiecommissie** moest in de verslagperiode door het overlijden van Hans Lagas een nieuwe trekker krijgen. Na een kort voorzitterschap door Roel Beugeling, die zich helaas om gezondheidsredenen moest terugtrekken, nam Carmen Flagiello het roer als ‘voortrekker’ over. Dat bleek een bijzonder goede keuze te zijn geweest. Zij trekt deze belangrijke commissie met groot enthousiasme.

Naar de mening van het bestuur zal de **ledenwerving** in de komende periode een grotere rol moeten spelen. In het verslagjaar daalde het ledental van 2.493 naar 2.403, een vermindering van 90 die echter vooral te wijten is aan een administratieve opschoning van het ledenbestand. Vooral dankzij de website hebben 232 mensen zich ingeschreven als verenigingslid. (Zie verder de jaarrekening 2005.) Ook zal er meer aandacht moeten komen voor het aantrekken van bedrijfsleden en donateurs.

Het afgelopen jaar heeft de Amsterdamse monumentenkenner Hans Tulleners voor het eerst zijn **cursus** ‘Amsterdamse Grachtenhuizen’ in het kader van onze vereniging gegeven. Het is een groot succes gebleken. Momenteel wordt nagedacht op welke wijze wij hieraan een vervolg kunnen geven, bijvoorbeeld door ook andere monumentenkenners en architectuurhistorici een podium in onze vereniging te verschaffen.

Daarmee beëindigen wij dit jaarverslag. Tot slot willen wij iedereen bedanken die het afgelopen verslagjaar aan onze vereniging heeft bijgedragen, in tijd, energie of geld. Zonder de steun van onze leden krijgen wij niets voor elkaar. De vereniging is de leden. Iedereen is op zijn of haar plaats voor onze vereniging van betekenis. Eén lid van onze vereniging wil ik expliciet bedanken en dat is Guido Frankfurter – die in dit verslagjaar zijn laatste jaar als dagelijks bestuurder van het stadsdeel volbracht. Het is te betreuren dat hij geen tweede termijn krijgt. Guido was een bestuurder met een hart voor de monumenten en heeft een duidelijke mentaliteitsverandering bij de ambtenaren weten te bereiken. Wij kunnen alleen maar hopen dat wij over zijn opvolger hetzelfde kunnen zeggen. Op z'n minst verwachten wij dat zijn opvolger eveneens lid van onze vereniging is / wordt.

Dit jaarverslag is vastgesteld op de bestuursvergadering van 30 maart 2006.